

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 15277/13
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из Београда, Светозара Ћоровића 13, поднетој против Више стамбене комисије Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, ради поништаја решења УП-2 број: 23-12/11 од 11.07.2013. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа одржаној дана 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Више стамбене комисије Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе УП-2 број: 23-12/11 од 11.07.2013. године у ставу 1. диспозитива и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца А.А. из ... за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем ставом 1. диспозитива одбијена је, жалба тужиоца изјављена против става 1. и става 2. решења Стамбене комисије УП-1 број: 7203-65/2000 од 18.04.2013. године, којим се понавља поступак у правној ствари доделе стана и поништава решење Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године. Ставом 2. диспозитива усвојена је жалба тужиоца и поништен је став 3. и 4. решења Стамбене комисије УП-1 број: 7203-65/2000 од 18.04.2013. године, којим престаје право на закуп стана установљено решењем Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године и обавезује жалилац да у року од 15 дана по коначности решења испразни стан у ... у ул. од лица и ствари и кључеве од стана преда ВГЦ "Београд" под претњом принудног извршења.

Решењем Стамбене комисије Министарства одбране РС, Сектор за људске ресурсе, Управа за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове УП-1 број: 7203-65/2000 од 18.04.2013. године у ставу 1. диспозитива поновљен је поступак у правној ствари доделе 3.0-собног стана површине 82.43 м2, у закуп на неодређено време у ... у ул. ... број ... овде тужиоцу. Ставом 2. диспозитива поништено је решење Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године, у правној ствари доделе 3.0-собног стана површине 82.43 м2, у закуп на неодређено време у ... у ул. ... број ... тужиоцу. Ставом 3. диспозитива утврђено је да тужиоцу престаје право на закуп 3.0-собног стана површине 82.43 м2 на неодређено време у ... у ул. ... број ..., установљено решењем Стамбене комисије УП-1 број:

7203-41/2000 од 19.04.2006. године, а ставом 4. диспозитива тужилац је обавезан да у року од 15 дана по коначности овог решења испразни стан у ... у улици ... број ... од лица и ствари и кључеве стана преда ВГЦ "Београд" као носиоцу располагања на непокретностима у МО све под претњом принудног извршења.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника, дана 25.09.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Наводима тужбе који су и наводи жалбе истиче да је додела стана на коришћење акт располагања, а не управни акт, да је после спроведеног поступка за доделу стана, у свему по Правилнику о решавању стамбених питања у Министарству одбране, држава са тужиоцем закључила уговор о закупу стана на неодређено време на основу којег се тужилац са члановима свог породичног домаћинства уселио и у истом живи већ готово седам година. Указује да након закључења уговора и уселења странке у стан, држава Србија може само у редовном судском поступку овај уговор да напада, уколико сматра да за исто постоје постоје било какви разлози, а да се у управном поступку не може отварати питање валидности двостраног, теретног уговора о закупу стана, који су две уговорне стране закључиле и који је у потпуности извршен. Сматра да не постоје ни разлози за понављање управног поступка, јер се по протеку рока од 5 година од достављања решења странци, понављање управног поступка не може тражити нити се може покренути по службеној дужности сагласно члану 242. став 3. Закона о општем управном поступку. Наводима тужбе не спори да је Закон о општем управном поступку дао могућност да се и после протекла рока од 5 година дозволи понављање поступка, али само у изнимним случајевима, који се тиче извршених кривичних дела и донетих правноснажних аката у другим поступцима. Такође сматра да не постоје ни услови ни разлози за поништај решења Стамбене комисије о додели стана, јер одлука Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године, представља акт располагања даваоца стана на коришћење и не може се управним поступком мењати ни поништавати, нити орган може донети одлуку о престанку права на закуп стана када је закључен уговор о закупу стана на неодређено време, већ да само суд у редовном поступку може донети одлуку о престанку права на закуп, раскид или поништај уговора о закупу на неодређено време, које су странке закључиле и извршиле, као и одлуку којом ће обавезати тужиоца да се исели из стана и спровести принудно извршење. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење у ставу којим се одбија жалба тужиоца изјављена против става 1. и става 2. решења Стамбене комисије УП-1 број: 7203-65/2000 од 18.04.2013. године којим се понавља поступак у правној ствари доделе стана и поништава решење Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године, као и да се не дозволи Стамбеној комисији Министарства одбране РС, Одељењу за стамбене послове понављање поступка и поништај решења УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године, те да се тужени обавезе да тужиоцу надокнади трошкове спора.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, оценом оспореног решења, наводи изнетих у тужби, одговора на тужбу и списа ове управне

ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган поступајући по службеној дужности у поновљеном поступку, поништио решење о додели стана тужиоцу, утврдио да престаје право на закуп и наложио исељење под претњом принудног извршења позивајући се на одредбе члана 8., 10., 125., 131. став 1. и 2., 192. став 2., 239. став 1., тачка 2., 240. став 1., 247. став 2., 248. и члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/96 и 31/10 и “Службени гласник РС” бр. 30/10) и члана 39. став 1. Правилника о решавању стамбених питања у МО (“Службени војни лист” 16/08 ... 39/08). У образложењу решења првостепени орган навео је да је на основу оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка нашао да је потребно изнова оценити формално-правну исправност закључка надлежног Одељења за стамбене послове број 7203-40/2000 од 18.04.2006. године а који је представљао основ за доношење решења о додели стана. Првостепени орган закључио је да је предметни закључак мањкав у погледу форме јер истом недостаје овера потписа службеним печатом, а како се ради о управном акту који се доноси на основу члана 36. став 1. Правилника и којим се утврђује право на решавање стамбеног питања исти мора испуњавати услове из члана 212. у вези са чланом 197. Закона, тј. потпис овлашћеног лица мора бити оверен службеним печатом органа. У конкретном случају по оцени првостепеног органа услед изостанка овог обавезног формалног услова за постојање управног акта, може се сматрати да се ради о лажној исправи у вези које чињенице је дозвољено понављање поступка у складу са одредбом члана 239. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку. Тужени орган одбио је жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа уз образложење да су тачни наводи да је општи рок за понављање поступка 5 година, али да је у конкретном случају првостепени орган дозволио понављање поступка у складу са одредбом члана 239. став 1. тачка 2. у вези са чланом 242. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку. Тужени орган даље је констатовао да је првостепени орган утврдио да је непотписани закључак од 18.04.2006. године сачињен као лажна исправа у намери да се употреби као истинита исправа, јер се свака исправа која није тачна у погледу чињеница које се утврђују не може сматрати као лажна исправа. Да би се могло извршити понављање управног поступка окончаног решењем које је донето на подлози лажне исправе, а нема услова да се постојање лажне исправе утврди у кривичном поступку, то може учинити управни орган. Како је првостепени орган утврдио увидом у уписник у стамбеном досијеу да је прво заведено решење о додели стана, а након тога закључак од 18.04.2006. године, који је потписан а неоверен, на основу наведених чињеница је по оцени туженог првостепени орган правилно поновио поступак и поништио решење о додели стана тужиоцу. Тужени орган прихватио је наводе жалбе којима се оспорава став 3. и 4. диспозитива првостепеног решења и одлуку као у ставу 2. диспозитива оспореног решења донео са разлога што раскид односно поништај уговора о закупу стана није предмет управног већ судског поступка, као и поступак исељења.

Основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе оспорава законитост решења туженог органа у ставу 1. диспозитива и указује да је оспорено решење донето уз неправилну примену закона и повреде правила поступања, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/96 и 31/10 и “Службени гласник РС” бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног

исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону.

Полазећи од цитиране законске одредбе, лажна исправа није свака исправа у којој су подаци нетачни, већ само она исправа до које је дошло кривичним делом. Стога, чињеница да ли неки акт представља лажну исправу утврђује се у судском поступку. У конкретном случају по оцени суда нејасно је на основу чега првостепени орган сматра да предметни закључак од 18.04.2006. године представља лажну исправу, када исту није доставио тужилац, већ се ради о акту надлежног органа који је донет и који је потписан а да није утврђено из којих разлога није извршена овера истог службеним печатом. Стога по оцени суда у проведеном управном поступку није несумњиво утврђено да закључак од 18.04.2006. године представља лажну исправу.

Са напред наведених разлога, по оцени суда за сада се не може прихватити закључак о испуњености услова за понављање поступка у правној ствари доделе 3.0-собног стана површине 82.43 м², у закуп на неодређено време у ... у ул. ... број ... овде тужиоцу и поништај решења Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године, применом одредбе члана 239. став 1. тачка 2 Закона о општем управном поступку.

Поред наведеног како је тужени орган приликом оцене законитости првостепеног решења од 18.04.2013. године, одлуку донео и на основу погрешно парафразиране одредбе члана 242. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку, чиме је потпуно изменио законске услове за изузетно понављање поступка ван објективног рока од пет година одређеног ставом 3. истог члана закона, то је по оцени суда оспорено решење донето уз погрешну примену закона, јер услови односно рок за понављање поступка ван објективног рока од пет година није цењен са аспекта одредбе члана 242. став 4. Закона о општем управном поступку, на коју одредбу се првостепени орган није ни позвао у образложењу свог решења.

У поновном поступку одлучивања о жалби тужиоца, тужени орган ће оценити да ли је ожалбено решење донето без повреде правила поступка и на основу правилно утврђених одлучних чињеница, на основу којих се може оценити да ли су испуњени услови за понављање поступка у правној ствари доделе 3.0-собног стана површине 82.43 м², у закуп на неодређено време у ... у ул. ... број ... овде тужиоцу и поништај решења Стамбене комисије УП-1 број: 7203-41/2000 од 19.04.2006. године, применом одредбе члана 239. став 1. тачка 2. у вези члана 242. став 4. Закона о општем управном поступку.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињена повреда правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

С обзиром на то да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде. У поновном поступку, тужени орган ће на основу потпуно утврђених чињеница одлучних за законито решавање по жалби тужиоца, у поступку без повреде правила и на основу правилне примене закона, донети ново на закону засновано решење, при чему ће у свему имати у виду примену свуда изнету у овој пресуди, а које га обавезују у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредаба

члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду чињеницу да тужилац није определио врсту и висину трошкова управног спора за које тражи накнаду.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.10.2015. године, 16 У. 15277/13

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ